

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Ivstitia Et Ivre ceterisq[ue] Virtutibus Cardinalibus

Lessius, Leonardus

Antverpiæ, 1632

3 Vtrùm oratio sit ad salutem necessaria, & quando obliget.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72459](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72459)

alioquin non uoluisset; adeo ut oratio prauis, sit suo modo causa cur Deus anticipata illa uoluntate sic uelit; non secus ac si modo nouam uoluntatem conciperet.

Ad confirmationem: Omnia quidem sunt decreta ab aeterno, nempe decreto quo uelit res fieri, uel quo uelit permittere fieri; sed hoc decretum non est factum de omnibus ante prauisionem nostrarum orationum; adeo ut orationes nostrae causa sint cur pleraque ad salutem opportuna hoc modo Deus decreuerit. Sed de hoc plura 1. part. quaest. 14. 19. & 23.

DUBITATIO III.

Vtrum oratio sit ad salutem necessaria, & quando obliget.

D. Thomas art. 2.

⁹ **S**unt hic duo errores. Prior est Messalianorum, qui dicti sunt Euchitae: hi uolebant orationem solum ad salutem sufficere, ita ut nec Baptismum, nec Eucharistiae sacrae communionem necessariam dicerent, ut habet Theodoretus l. 4. Histor. cap. 10. & Damasc. lib. de 100. haeresibus.

Alter est Pelagianorum. Hi docebant, (saltem implicite) orationem non esse necessariam ad salutem. hoc ipso enim, quo docebant gratiam diuinam non esse necessariam, & hominem solis naturae uiribus posse salutem promereri, cogebantur etiam fateri orationem non esse necessariam: cui enim opus non est auxilio, ei etiam petitione auxiliij opus non est. uide D. Augustinum haeresi 88. non tamen negabant eam esse uilem; nam etiam auxilium gratiae uile ferebantur. Eandem quoque non esse necessariam, fateri coguntur haeretici nostri temporis; idque ob duas causas, tum quia omnia tribuunt fidei specialia, ita ut nec opera bona requirant; tum quia omnia fato euenire uolunt, quod si uerum est, superuacanea est orationis cura & studium: nam etsi non oret, omnia aequè euenient, quod si Deus aliquid per orationem fieri uelit; ipse etiam curabit ut & illa oratio fiat. unde non oportet hominem de ea facienda esse sollicitum. Vide Castro v. Oratio, haeresi 3.

¹⁰ **S**ed fide tenendum est, orationem adultis ad salutem esse necessariam; (nisi forte uita breuitas obstat) nec tamen sufficere.

Quod non sufficiat, patet; requiritur enim Baptismus, & mandatorum observatio, & poenitentia in lapsis.

Quod sit necessaria, colligitur ex multis Scripturae locis, quibus monemur temper orare. Ecclesiastici 18. *Ne impediaris orare semper.* q. d. ne finas te ullo modo impediti à tam necessario exercitio. & Dominus Lucae 18. *Oportet semper orare, & nunquam deficere.* nempe quantum pro humana fragilitate fieri potest. uel *semper,* id est, quotidie. 1. ad Thesalonicenses ultimo: *Sine intermissione orate,* id est, quantum fieri potest, ut Chrysostomus exponit. Ad Colossenses 4. *Orationi insistite, uigilantes in ea.* & alibi saepe. Non tam crebro & serio Scriptura hoc ingeminaret, nisi res esset apprimè necessaria: non enim ita loqui solèt de consilijs.

Cur necessaria. Ratio huius necessitatis est, quia oratio est medium quoddam, sine quo auxilium ad salutem

necessarium obtineri nequit. cum enim etiam iustificati egeamus quotidiano auxilio ad uincendas tentationes, & ad perseuerandum; Deus non statuit hoc auxilium passim conferre, nisi orantibus & petentibus: idque meritò; nempe ut intelligamus à quo nobis salus & omne bonum proueniat, eique gratias agamus. unde Dominus Matthaei 7. *Petite & accipietis, quae uisite & inuenietis, pulsate & aperietur uobis: omnis enim qui petit, accipit, &c.* insinuans absque petitione non accepturos. Idem insinuat Dominus Ioan. 6. *Nolite murmurare in inuicem: nemo potest uenire ad me, nisi Pater, qui misit me, traxerit eum.* quasi dicat, nolite murmurare ob ea quae dixi, sed potius orate Deum ut uos illuminet; nemo enim potest credere in me, nisi quem Pater traxerit. uide D. Augustinum tractat. 26. in Ioannem.

Sed dubium est, Quo tempore obliget. Durandus in 4. d. 15. quaest. 12. docet, orationem priuatam cadere sub praecipio in genere absque determinatione loci, temporis, & modi orandi. Iure enim natura nos solum obligari ut aliquando Deum oremus, & necessaria ad salutem ab eo petamus, idque siue mente tantum, siue etiam uoce. quae sententia uera est, si rectè intelligatur. nulla enim sunt certa tempora iure naturae determinata ad orandum, sicut iure Ecclesiastico sunt praescripta orationi publica. Verum ulterius difficultas restat, An non sint certi aliqui euentus, quibus teneamur orare, & quinam illi sint.

Respondeo, Posse assignari aliquot euentus maximè probabiles.

Primus est, Quando peccator se ad gratiam disponere tenetur; ut quando ipse Sacramentum aliquod administrare uel suscipere debet: tunc enim tenetur petere ueniam peccatorum & auxilium ut Deo reconcilietur. quod potissimum locum habet si desit copia Sacramenti.

Secundus, In euidenti periculo mortis, praesertim si quis sit in peccato mortifero. si enim unquam petenda uenia peccatorum & auxilium diuinum, tunc maximè.

Tertius, In uehementi tentatione, cui alia ratione putat se non posse resistere. Ita Medina C. de orat. q. 11. sub finem. Addit Nauarrus l. de orat. cap. 3. num. 14. alium casum, quando quis aduertit se alterius exitium impedire non posse, nisi oratione; ut si uideat duos ad duellum proferre, quibus non nisi oratione prodesse potest. quod uerum est, si putet se hac ratione malum auertere posse; (quod raram est) aliàs non tenetur. His addi potest, nos obligari ut non multo tempore oratione abstinemus, u. g. ad mensam unum uel alterum, quia est signum magnae negligentiae suae salutis. Porro in his casibus, quibus oratio ad aliquod malum auerendum uidetur necessaria, eius omisio non est peccatum, nisi quis aliquo modo aduertat suam obligationem: alioquin omisio non censetur uoluntaria ut est contra praecipium; unde nec ad culpam imputabitur. Quando autem est culpabilis ratio periculi alterius peccati, non habet malitiam distinctam ab illo peccato: nam solum est mala, quia est interpretatiua uoluntatis illius peccati.

D V B I -

11
Quando obliget praecipium orandi.

Certi euentus, quibus tenemur orare.

12